

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **J. L.**, bytem, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2016, č. j. KUJI 70725/2016, sp. zn. OOSČ 706/2016 OOSC/236,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků se **n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností, ze dne 16. 9. 2016, č. j. KUJI 70725/2016, sp. zn. OOSČ 706/2016 OOSC/236 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Nové Město na Moravě, odbor dopravy a vnitřních věcí (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 25. 7. 2016, č. j. MUNMNM/7289/2016/10, a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění v rozhodnou dobu (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 18. 5. 2016 v 10:10 hod. jako řidič osobního vozidla, při jízdě po silnici č. II/360, směrem od obce Koníkov, v obci Roženecké Paseky, u domu čp. 1 (mateřská škola), mu byla naměřena rychlost jízdy 94 km/h. Po odečtu možné odchylky měřícího zařízení 3 km/h jel skutečnou rychlostí 91 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 41 km/h. Vozidlo žalobce bylo následně zastaveno u odbočky na osadu Štarkov. Tímto jednáním žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

Podle ust. § 125c odst. 5 písm. d) a odst. 6 zákona o silničním provozu v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění v rozhodnou dobu (dále jen „zákon o přestupcích“), byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobci byla dále uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1 000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce žalobou proti napadenému rozhodnutí namítá, že žalovaný nevyvrátil tvrzení žalobce, že v době spáchání přestupku vozidlo neřídil, což žalobce uváděl již v průběhu řízení. Žalovaný verzi žalobce odmítl s tím, že nebyla ze strany žalobce uvedena již na místě. Dle žalobce není jeho povinností sdělovat veškeré skutečnosti na svou obhajobu ve chvíli, kdy je obviněn ze spáchání přestupku.

Další námitku žalobce spatřuje v tom, že mu nebyly prokázány materiální znaky daného přestupku. Žalobce se domnívá, že ne každé porušení pravidel musí být přestupkem, skutek je třeba vnímat v širších souvislostech a vzít v potaz další okolnosti, které mohly povahu jednání ovlivnit, zejména tedy možnost, zda mohl žalobce svým jednáním kohokoliv ohrozit. Vzhledem k době spáchání přestupku byla možnost kohokoliv ohrozit velmi nízká. Tomu nasvědčuje i tvrzení policistů, že se za změřeným vozidlem otočili, což by za provozu bylo značně komplikované a ohrožující další účastníky silničního provozu.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný v plném rozsahu odkazuje na žalobou napadené rozhodnutí, v němž se vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, které se svým obsahem shodují s námitkami žalobními.

Ve správním spise se mj. nachází oznámení přestupku sepsané Policií ČR na místě dne 18. 5. 2016, v němž se žalobce nevyjádřil, ale podepsal jej a byl ztotožněn dle občanského a řidičského průkazu, dále úřední záznam o přestupku ze dne 18. 5. 2016, záznam o přestupku, na němž se nachází fotografie vozidla žalobce reg. zn. s naměřenou rychlostí 94 km/h v místě s maximální dovolenou rychlostí 50 km/h, dále je zde založen

ověřovací list č. 206/15 ze dne 30. 11. 2015, vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem, z něhož vyplývá, že silniční radarový rychloměr byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel s platnou kalibrací od 30. 11. 2015 do 29. 11. 2016, a výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) potvrzující celkem 6 záznamů o přestupcích od roku 2007 a 2 body.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby.

Žalobci bylo dne 3. 6. 2016 doručeno „Oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání“. Ústí jednání bylo nařízeno na den 16. 6. 2016 v 9:00 hod. Dne 1. 6. 2016 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno podání žalobce, v němž uvádí (v přesném znění): „Dne 18. 5. 2016 jsem byl změřen radarovou kontrolou v obci Roženecké Paseky pokud si pamatuji dobře. Byla mi naměřena domnělám se rychlost 91 km. Prosím Vám tímto o shovívavost při postihu s ohledem, že mě řidičák živí. Jsem zaměstnán jako řidič odtahové služby. V době kdy jsem byl změřen neuvědomoval jsem si rychlost, kterou jedu a věřte mi, že jsem již plně uvědomil jaké by to bylo přijít o řidičské oprávnění. Lituji toho. Omlouvám se za to.“

Dne 14. 6. 2016 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena plná moc udělená žalobcem zmocněnci včetně omluvy z ústního jednání. Zmocněnec zde uvedl, že se dne 16. 6. 2016 účastní jiného ústního jednání a žalobce má podstoupit lékařský zákrok. Dále požádal o nařízení nového termínu ústního jednání a doplnění dokazování o výsledch zasahujících policistů. Dle jeho vyjádření žalobce v době spáchání přestupku vozidlo neřídil. Řídil jej jeho známý, kterého vezl do Roženeckých Pasek, kde bydlí. Tento měl vozidlo zastavit v prostoru za autobusovou zastávkou, kde vystoupil a předal řízení žalobci, jenž byl následně za obcí zastaven.

Dne 20. 6. 2016 byl správním orgánem vyslechnut policista pprap. B. B., který byl dne 18. 5. 2016 při měření vozidla s řidičem J. L. v obci Roženecké Paseky. Tento k věci uvedl, že není možné, aby došlo k výměně řidičů, neboť obsluha radaru vidí až do místa pravotočivé zatáčky a současně vidí vozidlo i likvidující hlídka, která vozidlo zastavuje.

Ústní jednání ve věci bylo opětovně nařízeno na den 25. 7. 2016. Zmocněnec zaslal správnímu orgánu omluvu, dle které se v tento den účastní jiného jednání a žalobce se nemůže ke správnímu orgánu dostavit z důvodu plánované dovolené v zahraničí. Ze strany správního orgánu omluva nebyla akceptována a dne 25. 7. 2016 po provedeném dokazování na ústním jednání bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 9. 8. 2016 odvolání (doplněné dne 17. 8. 2016).

Žalovaný odvolání zamítl dle § 90 odst. 5 správního řádu, neboť dle **napadeného rozhodnutí** žalovaný dospěl k závěru, že se žalobce přestupku dopustil a správní orgán

prvního stupně postupoval správně. Dle žalovaného byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a za tímto účelem byly opatřeny potřebné podklady pro rozhodnutí. K námitce žalobce, že správní orgán prvního stupně neurčil, zda k přestupkovému jednání došlo na soukromém či veřejně přístupném pozemku, žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu je jednoznačné, že k přestupku došlo na místě veřejně přístupném, neboť se jednalo o silnici č. II/360, směrem od obce Koníkov, v obci Roženecké Paseky, u domu čp. 1 (mateřská škola). Takto je místo vymezeno i v oznámení o přestupku policií, které žalobce na místě podepsal. Za nedůvodnou považoval žalovaný taktéž námitku, dle které rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neplní požadavky na zápisy právních norem, kvalifikací a výrazů v rozhodnutích, což jej způsobuje neplatným. Dle žalovaného je rozhodnutí jednoznačné a srozumitelné. Žalobce neuvádí, z jakého předpisu pojednávajících o zápisech právních norem cituje. K nedostatečně zjištěné osobě přestupce žalovaný konstatoval, že ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že daného dne žalobce předmětné vozidlo řídil, kdy toto vozidlo bylo bezprostředně zastaveno hlídkou policie ČR a žalobce byl jako řidič vozidla ztotožněn. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí, neboť je jednoznačné, určité a je z něj seznatelné, z jakých podkladů správní orgán prvního stupně vycházel, jakým způsobem je vyhodnotil a která právní ustanovení aplikoval. Žalovaný tak nemá pochyb o tom, že vozidlo řídil právě žalobce. Rovněž tak se dle žalovaného správní orgán prvního stupně pečlivě vypořádal s materiální stránkou přestupku.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Soud posoudil žalobní námitky žalobce a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

K jednotlivým žalobním námitkám:

Žalobce namítal, že nebyl ze strany správních orgánů zjištěn skutkový stav, neboť žalobce v době spáchání přestupku vozidlo neřídil. Tato námitka je dle krajského soudu nedůvodná.

Po zhodnocení skutkového stavu tak, jak jej popsali zasahující policisté v oznámení přestupku sepsaném na místě dne 18. 5. 2016 a tak, jak jej popsal žalobce, dospěl krajský soud k závěru, že jak správní orgán prvního stupně, tak i žalovaný, dostatečným způsobem vysvětlili a popsali, proč verzi žalobce neuvěřili. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl v daný okamžik spáchání přestupku na místě kontroly zasahujícími policisty, neboť byl ztotožněn dle občanského a řidičského průkazu a na oznámení přestupku ze dne 18. 5. 2016 se nachází jeho podpis, což ostatně sám žalobce tvrdí, že se na místě nacházel, nerozporuje. K věci se však na místě kontroly odmítl vyjádřit. Dle výpovědi zasahujícího policisty pprap. B. B. měli policisté vozidlo žalobce po celou dobu stále na očích, přičemž si byl jistý, že k výměně řidičů nemohlo dojít. Žalobce doručil dne 1. 6. 2016 správnímu orgánu prvního stupně sdělení, v němž se žalobce za své jednání omlouvá a žádá správní orgán za shovívavost. Dle jeho tvrzení si neuvědomoval rychlost, kterou jel.

Svou verzi příběhu prostřednictvím zmocněnce poprvé naznačil v omluvě z ústního jednání ze dne 14. 6. 2016, kdy pouze uvedl, že vozidlo řídil jeho spolujezdec, který zastavil za autobusovou zastávkou a s žalobcem se vyměnil. Toto své tvrzení však nikterak blíže nespecifikoval, popř. neuvedl jméno řidiče. K ústnímu jednání se žalobce nedostavil, aby svá tvrzení rozvedl. Stejnou verzi příběhu uvedl také v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a v žalobě proti napadenému rozhodnutí.

Po zhodnocení těchto skutečností soud ve shodě se správními orgány verzi žalobce neuvěřil. Žalobcem popsáný způsob výměny za autobusovou zastávkou se jeví jako zcela lživé tvrzení, neboť z výpovědi pprap. B. B. je zřejmé, že vozidlo žalobce zastavilo až na pokyn policistů. Pokud by k dané situaci došlo, jistě by taková výměna nebyla provedena v rámci několika sekund a policisté by si zastavení či zpoždění vozidla všimli. Žalobce ani v žalobě neuvedl nic, čím by vyvrátil tvrzení policisty, že vozidlo po celou dobu sledovali. Navíc žalobce při silniční kontrole své argumenty neuplatnil, naopak bez dalšího podepsal oznámení o přestupku, kde je uveden jako řidič, který se přestupku nedovolené rychlosti dopustil.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, stejně jako správní orgán prvního stupně, že zavinění žalobci bylo jasně prokázáno a o průběhu protiprávního jednání nevyvstaly pochyby. Dále pokračoval, že podklady v přestupkovém spise neobsahují žádné pro věc rozhodné rozpory.

Soud k tomu dodává, že vzhledem k situaci, kdy správní orgány neměly nejmenších pochybností o totožnosti přestupce, neboť tento byl nade vší pochybnost prokazatelně identifikován, nebylo na místě se touto otázkou dále zabývat.

Pokud žalobce zpochybňuje provedené důkazy, které ve svém souhrnu jasně dokreslují skutkový stav, je jeho povinností prokázat tvrzenou nezákonnost. Dle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2010-35 (všechna zde citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), „*je primárně důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu). Názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoli jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím.*“ Žalobce žádné důkazy nenavrl ani nepředložil k prokázání svého nekonkrétního tvrzení.

Soud dále odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, v němž se uvádí: „*V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věta první správního řádu o povinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení se v řízení o přestupku neuplatní. Využije-li však obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal. Jiná je ovšem situace v případě tzv. aktivní obhajoby. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku přece postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).*“

Soud na základě uvedených skutečností dospěl k závěru, že správní orgány shromáždily dostatečné důkazy o tom, že se předmětného protiprávního jednání dopustil právě žalobce. Naopak žalobci se nepodařilo prokázat jím předložená tvrzení. V průběhu následujícího přestupkového řízení žalobce poprvé přednesl tvrzení, že vozidlo neřídil a proč, v omluvě z ústního jednání, kterého se pak nezúčastnil, aby své tvrzení doplnil o důkazní prostředky, popř. aby jejich provedení navrhl správnímu orgánu. Naopak, dle jeho prvotního

vyjádření k věci adresované správnímu orgánu prvního stupně se žalobce k přestupku doznal a v němž dokonce vyjádřil lítost nad svým jednáním.

Soud v této souvislosti uvádí, že zákonná právní úprava umožňuje osobě podezřelé ze spáchání přestupku se k věci nevyjadřovat, případně se zbavit obvinění např. poukazem na to, že se přestupku nemohla dopustit, nebo že se přestupku dopustil někdo jiný, či jiným možným způsobem. Odmítnutí výpovědi nelze osobě podezřelé ze spáchání přestupku přičítat samo o sobě k tíži, toto jednání však ve svém důsledku může vést k tomu, že se podezřelému nepodaří vyvrátit důkazy svědčící proti němu, pokud tvoří jednotný a logický celek. Soud tak konstatuje, že neověřená tvrzení žalobce nezaložila pochybnost dostatečnou k vyvrácení protichůdných zjištění a zbavení žalobce obvinění ze spáchání přestupku. Za této situace správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud vyšly z ostatních dostupných skutečností (zejména oznámení o přestupku a záznam přestupku), které prokázaly, že pachatelem přestupku, jehož spáchání samo o sobě nebylo zpochybněno, byl právě žalobce.

Žalobce má dále za to, že mu nebylo správními orgány prokázáno, že by svým jednáním kohokoliv ohrozil a správní orgány se otázkou naplnění materiálních znaků přestupků nezabývaly. I tuto námitku krajský soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích *„přestupkem je zaviněné protiprávní jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně.“* Jak vyplývá z uvedeného ustanovení, znaky přestupku jsou stanoveny zákonem, přičemž přestupek je vymezen materiálním a formálním znakem, které musí být naplněny současně. Naplnění formálního znaku žalobce nijak nezpochybňuje, tedy netvrdí, že by předmětnému vozidlu taková rychlost naměřena nebyla (pouze uvádí, že vozidlo v době spáchání přestupku neřídil), avšak zdůrazňuje, že nebyl nijak ohrožen provoz na pozemních komunikacích.

Materiální znak je představován tím, že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a zájmy uvedené v ustanovení § 1 zákona o přestupcích; zde žalobce s odkazem na aktuální situaci na vozovce tvrdí, že tento znak naplněn nebyl, neboť v dané chvíli nemohl nikoho ohrozit. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze vyslovovat paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti vysoké rychlosti na přehledném úseku je tak mizivá, že zde není naplněna materiální stránka přestupku. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011-77, konstatuje, že není pochyb o tom, že až teprve poté, co je zjištěno naplnění materiálního znaku přestupku, může správní orgán dojít k závěru, že

konkrétním jednáním obviněného byl spáchán přestupek. Pokud naopak správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu dospěje k závěru, že z okolností případu je zřejmé, že jednáním osoby obviněné z přestupku, jež sice nese formální znaky skutkové podstaty přestupku, nedošlo k porušení ani k ohrožení právem chráněného zájmu, má povinnost (nikoliv pouze možnost) řízení zastavit podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Ustanovení § 3 správního řádu stanoví, že „*správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti*“. Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu „*v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena*.“ Přitom, jak bylo již výše uvedeno, je správní orgán povinen zjistit, zda došlo k naplnění jak formálních, tak i materiálních znaků přestupku.

V souzeném případě je zde v první řadě okolnost spočívající v prokázaném překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Žalobce v daném případě překročil rychlost o 41 km/h v obci. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba naplnění nejen formálních požadavků, ale též materiálního znaku přestupku. Ten je vyjádřen v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, slovy „*porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti*“. V rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, (č. 2011/2010 Sb. NSS), Nejvyšší správní soud shledal, že obecně lze „*vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek*.“ V tomto případě takovou výjimečnou okolností bylo překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o pouhé 2 km/h, což Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako natolik nízkou odchylku, že překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo v daném případě mimo kontrolu obviněného. Závěry nastíněné v rozsudku Nejvyššího správního soudu je možno na projednávanou věc jako obecná východiska aplikovat, výsledek individuálního posouzení ovšem bude jiný. V případě žalobce totiž nelze tvrdit, že neměl pod kontrolou, zda se přestupku dopustí, či nikoli. Na záznamu z měření rychlosti založeném ve správním spisu a sloužícím správním orgánům jako podklad rozhodnutí, na němž byla jízda žalobce zachycena zasahujícími policisty, je možno vypozařovat, že žalobce v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h jel rychlostí 94 km/h (bez zohlednění odchylky 3 km/h).

Pokud jde o věcné posouzení naplnění materiálního znaku přestupku, společenskou nebezpečnost jednání žalobce nikterak nesnižuje to, že vysokou rychlostí nevzniklo žádné ohrožení. I za této podmínky by bylo třeba hodnotit jednání žalobce jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je

především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku. Formálním znakem skutkové podstaty přestupku, dle něhož bylo jednání žalobce kvalifikováno, není vznik ohrožení. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích). Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28).

Ze spisového materiálu soud zjistil, že otázce, zda byl naplněn materiální znak přestupku, se věnoval jak správní orgán prvního stupně, tak i žalovaný. Touto problematikou se žalovaný zabýval na straně 3 v posledním odstavci napadeného rozhodnutí a správní orgán prvního stupně na straně 3 odstavci 4 v prvostupňovém rozhodnutí, jež tvoří společný celek, a to způsobem, který soud považuje za dostatečný. Soud se ztotožnil s názorem správních orgánů, že materiální stránka přestupku v daném případě naplněna byla. Žalobce rychlost jízdy překročil ve velké míře a to navíc v obci, kde se mohou vyskytovat chodci. Žalobce tvrdil, že vzhledem k době spáchání přestupku nemohl svým jednáním ohrozit ostatní řidiče nacházející se na pozemní komunikaci. Neuvedl však, jak by okolnost, že přestupek spáchal v čase 10:10 hod., mohla mít jakýkoliv vliv na snížení nebezpečnosti jízdy překračující maximální povolenou rychlost o 41 km/h. Rovněž není pravdivé tvrzení žalobce, že by se policisté za vozidlem žalobce otočili. Tato skutečnost není nikde ve správním spise zaznamenána. Žalobce tak naplnil materiální stránku přestupku dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy svým protiprávním jednáním ohrozil zájem společnosti.

Pokud tedy bylo prokázáno, že to byl žalobce, kdo porušil dopravní předpisy shora popsaným způsobem, musel tak činit s vědomím důsledků, které pro něj z tohoto porušení vyplývají. Takovým důsledkem je pak třeba rozumět zejména vznik odpovědnosti za přestupek podle ustanovení § 125 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Obstojí proto právní závěr žalovaného, že žalobci bylo po právu kladeno za vinu spáchání přestupku a že mu za něj byla v souladu se zákonem uložena i sankce a náhrada nákladů správního řízení.

Na závěr se soud ztotožňuje s názorem správních orgánů, že zde nevyvstala nejmenší pochybnost o tom, že to byl právě žalobce, kdo vozidlo řídil a přestupku se dopustil.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobní námitky dospěl k závěru, že tato není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému

v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. ledna 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně